74ste Jaargang — Nr 20 Zaterdag 19 Mei 1928

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

AANKONDIGINGEN.
Prijs per regel fr. 1.00
Tusschen Allerlei- en Provincienieuws fr. 2.00
Vonnissen en Doodsberichten fr. 3.00
KLEINE AANKONDIGINGEN :
Van 1 tot 4 regels fr. 2.50
Elke regel meer fr. 0.50
Voor meer dan één inlassching, prijs volgens akkoord.
Alle aankondigingen en mededeelingen moeten ons toekomen voor Donderdagmiddag.

BUREEL EN REDACTIE:
Drukkerij COLLEE
Naaml. Maatschappij
TONGEREN.
Postchekrekening nummer 84855.
Telefoon 12.
Abonnementsprijs: fr. 12.50 per jaar, vooraf betaalbaar.
30 centiemen het nummer.
Alle toezendingen van geld, brieven en aankondigingen, moeten franco gedaan worden aan den uitgever.

Huis C. VELGHE & Co
50-82, Maestrichterstraat,
Tongeren.
DE BESTE STOFFEN.
DE BESTE KLEEDEREN.

Een goede maatregel.

Men weet dat sedert 1922 en gedurende verscheidene jaren de werklieden die zinnens waren eene woning op te richten eene premie konden ontvangen.

Deze premie, die tot meer dan 2000 frank kon beloopen werd hun mits zekere voorwaarden door het Staatsbestuur geschonken. De Provincie voegde er eene bijgevoegde premie bij die ook door talrijke werkmansgezinnen gretig ontvangen werd.

De toekenning dezer premien heeft grootelijks bijgedragen om menigen werkman aan te zetten eene woning op te richten en namentlijk in talrijke buitengemeenten alzoo den woningnood te verminderen.

Iedere werkman houdt er prijs aan, zoodra hij eenige centen vergaard heeft zich een stukje grond te verschaffen om er eene woning op te bouwen. Men weet ook dat de socialisten, die immer zich als de eenigste, als de echte verdedigers der arbeidende klas doen uitgaan, altijd het toekennen dezer premien afgekeurd hebben. Wel is waar, zij dierven niet altijd rechtstreeks zich tegen toekenning verzetten, maar zij hebben nooit in hunne bladen, noch in hunne meetingen, dezen maatregel aangeprezen.

Zij willen niet dat een werkman eigenaar van zijn huisje wordt. Zij weten maar al te wel dat eens eigenaar van zijne woning, eigenaar van het stukje gronds dat hij bebouwt, die werkman bepaaldelijk verloren is voor de socialistische partij.

Ook zult gij nooit socialisten het geld zien gebruiken waarover zij beschikken om er werkmanswoningen mede op te richten. Zij vetoren liever millioenen om feestpaleizen en banken te bouwen.

Het leerstelsel der socialisten is het volgende :

Een werkman mag geene besparingen doen. Het geld dat hij te veel heeft moet gebruikt worden om hunne roode syndicaten en hunne politieke winkels te ondersteunen en te doen leven en alzoo zullen de roode leiders hunne welbetaalde plaatskens kunnen blijven bekleeden.

Als de socialisten minister Wauters aan het bewind was, heeft hij niet geaarzeld deze premie in 1926 af te schaffen.

Gedurende de twee laatste jaren hebben dus duizenden werklieden van deze premie niet kunnen genieten ; gedurende het jaar 1927 zijn er alzoo 7650 aanvragen onbeantwoord gebleven.

Wij vernemen met voldoening dat de regeering een besluit komt te nemen dat met groote voldoening zal onthaald worden. Zij heeft besloten de premie terug in te voeren ter bevordering van het opbouwen van goedkoope woningen.

Eerlang zal een koninklijk besluit worden uitgevaardigd tot regeling der voorwaarden, waaronder bedoelde premie zal worden verleend.

Sedert Januari laatst zijn er 3100 nieuwe vragen ingediend. Gedurende de zes eerste dagen der maand Mei zijn er reeds 445 in het Ministerie toegekomen.

Dit is wel een bewijs dat de werklieden meer en meer het voorstel beseffen een huis te bezitten en langs om minder gehoor te geven aan den raad die hun door de socialisten gegeven wordt.

Al de personen die aanspraak willen maken op de premie voor een huis dat zij sinds 16 Maart 1926 hebben laten bouwen, moeten dus hunne aanvraag indienen voor 1 Juli 1928. Deze die reeds hun aanvraag mochten gedaan hebben en die een nummer hebben ontvangen, moeten er geen tweede meer indienen.

***

BOUWPREMIEN.

Eerlang zal een koninklijk besluit worden uitgevaardigd tot regeling van de voorwaarden, waaronder bedoelde premie zal worden verleend.

Ondertusschen mogen de belanghebbenden hun aanvraag indienen onder de volgende voorwaarden :

1. De aanvraag moet worden ingediend door middel van een aangeteekenden brief, 2.10 fr. gefrankeerd en toegestuurd aan het Departement van Nijverheid, Arbeid en Maatschappelijke Voorzorg, Dienst voor Goedkoope Woningen.

2. De premie wordt voor geen verandering van huizen verleend.

3. De personen, die aanspraak maken op de premie voor een huis, dat zij sinds 16 Maart 1926 hebben laten bouwen, moeten voor 1 Juli 1928 een aanvraag hebben ingediend.

4. Deze, die reeds hun aanvraag mochten gedaan hebben en die een nummer hebben ontvangen, moeten er geen tweede meer indienen.

5. Vermits al de aanvragen aandachtig zullen worden onderzocht naar gelang ze zijn ingeschreven, is geen aanbeveling noodig.

6. De personen, die naar het ministerie van Nijverheid Arbeid en Maatschappelijke Voorzorg schrijven, betreffende een premie waarom zij hebben gevraagd, worden er dringend toe verzocht in al hun brieven aan het nummer te herinneren, waaronder hun aanvraag in het Ministerie is ingeschreven. In hun belang dienen zij eveneens leesbaar te onderteekenen en nauwkeurig hun woonplaats, straat en nummer op te geven.

7. De premie mag enkel worden betaalbaar gesteld nadat al de formaliteiten, die daaromtrent worden vereischt zullen vervuld zijn en nadat de premiegerechtigden er van hebben laten blijken dat hun woning ten volle is opgebouwd.

8. Aan de personen die, voor het bouwen van hun huis, geld moeten leenen, wordt er aanbevolen zich bij voorkeur te wenden tot de credietmaatschappijen, aangenomen door de Algemeene Spaar- en Lijfrentekas, daar de premie mag worden geweigerd aan dezen die hun toevlucht mochten hebben genomen tot de tusschenkomst van een ander organisme, waarvan het gekend is dat het onder nadeelige voorwaarden geld leent.

SPECULATIE

Speculeer gij ook ?

Ja, tegenwoordig speculeert iedereen, boer en burger, [illegible] en [illegible], heer en werkman, [illegible] en dienstmeid, alles werpt zich [illegible] drang naar de [illegible] van de beurs met [illegible] met de zekerheid, dat er geld bij gewonnen wordt als zij [illegible]. En inderdaad het [illegible] van mensch in de in enkele maanden of dagen hun bezit verdubbelden, werkt meest heilzaam. Degenen, die er bij verliezen, zwijgen er gewoonlijk over. En zoo gaat de beweging steeds voort, hooger naar 't geluk of dichter bij 't gevaar, om het even, als er maar kans is om spoedig rijk te worden zonder werken.

De Beurs is tegenwoordig het concentratie-punt van veel bekommernissen. Werk, bezigheid, familieaangelegenheden worden achteraangesteld bij het Beursbelang. 't Is overdreven en gevaarlijk en 't is tijd er voor te waarschuwen, want voor velen zou het een groote ontgoocheling kunnen worden.

Om de kwaal te genezen, zou men er eerst de oorzaken van moeten nagaan, juist als bij elke ziekte. De grondoorzaak is van psychologischen aard en is een gevolg van de oorlogsneurose. Men heeft in en na den oorlog het werken afgekeurd, het lui leven bijgelierd en de gemakkelijke winsten leeren waardeeren. De Staat, die de « regulator » moest wezen, heeft hier niets tegen gedaan dan wat papieren wetten doen afkondigen, waar niet eens de hand aan gehouden werd.

***

Daarenboven heeft de Staat, door het totaal onvoldoende beheer van 's lands financien sedert den oorlog, er voor gezorgd, dat de voorzichtige beleggers, die anders altijd staatsfondsen kochten, er nu geen vertrouwen meer in hadden. Dien toestand kwam in 1926 de stabilisatie nog verergeren door de spaarders te berooven, officieel en wettelijk, van zes zevende van hun bezit. Al de goede burgers die den Staat in vorige jaren geholpen hadden door hem geld te leenen, worden hiervoor gestraft en ontvingen voor hunne goudfranks een miniatuurfrank van 14 centiemen. Was dat de ernstige en voorzichtige belegging in de hand werken ? Natuurlijk niet. En aangezien er zooveel verliezen moesten aangevuld worden, en er gauw moest hersteld worden wat de Staat roekeloos bedorven had, ging men aan het speculeeren. De verleiding was groot en menschen, die 't anders niet zouden gedaan hebben, lieten er zich toe overhalen.

Trouwens de omstandigheden hielpen krachtig mee. Immers de meeste onzer Beurswaarden waren door de muntverlaging van 1926 heelemaal uit hun peil geslagen. De meesten vertegenwoordigden feitelijk veel meer dan de oude kwoteering uit den tijd der goudfranks. Er moest dus aangepast worden en tevens naar verhooging van het bedrijfskapitaal gestreefd worden. Beide operaties gingen vaak samen, maar de verhooging in cijfers was in 't algemeen niet tegen te houden. Zij volgde automatisch de minderwaardigheid van het ruilmiddel. En hierdoor lieten zich veel menschen beinvloeden, vooral degenen, die bij hooge en laag beweren, dat frank een frank is... Maar hoe lang zal het duren ? Voor veel waarden is de grens der stijging bereikt.

En zoo is er eene ontwikkeling gekomen in het sociale leven, die door de heerschende speculatiewoede teweeg gebracht wordt. Maar wat erger is, deze toestand werkt ook definitief op den arbeid, die bij ons volk steeds hoog in aanzien stond. En dat is zeer te betreuren.

BUITENLAND

FRANKRIJK.

Onder het Hemelsch dak. — In een stukgeschoten kerk zonder dak, welke na den oorlog nog niet aan de kerkelijke overheid was teruggegeven, te Rosières (Picardie) heeft zich onlangs een treffende ceremonie afgespeeld.

Mgr Lecomte verleende de priesterwijding aan M. Joseph Dheilly, leerling aan het katholieke Instituut in de godgeleerdheid te Parijs.

[illegible] op de oude puinen [illegible] het altaar, terwijl [illegible] en [illegible] bloeiden in de vrije natuur.

Pater Dheilly zal een buitengewone herinnering bewaren aan zijn priesterwijding onder den [illegible] hemel.

Een zwaluw weg en weer over den Atlantik. — Verleden Herfst, had de mijnwerker [illegible], wonende te Saint-Avold, op 't oogenblik van het vertrek der zwaluwen, [illegible] aan een zwaluw, die haar nestje aan zijn huis had, een briefje bevestigd, als volgt opgesteld : « In den zomer 1927 verbleef ik bij M. A. B... te Saint-Avold (Moselle), Frankrijk, en ik moet hem bij mijnen terugkeer nieuws geven uit het land waar ik tijdens mijne afwezigheid, verblijf... »

Dezer dagen kwam de zwaluw met het antwoord terug : « Tijdens den Winter had ik mijn nestje bij M. Jorotonnyer Joseph, [illegible] op 't Martinik-Eiland, die mij gelast zijne beste groeten aan mijnen ouden [illegible] over te brengen. »

[illegible] dat deze zwaluw van Saint-Avold [illegible] heeft. De trekvogels weten de [illegible] richting te vinden. Misschien zullen zij de vliegeniers tot gids kunnen dienen ?...

OOSTENRIJK.

Zestig jaar op den troon. — JAN II, PRINS VAN LIECHTENSTEIN. — Het [illegible] Liechtenstein, dat nauwelijks 12 duizend inwoners telt, [illegible] in de maand [illegible] het jubileum vieren van zijn prins [illegible] in November 1858 den troon beklom.

De prins heeft dus bijna 70 jaar ononderbroken geregeerd.

Hij was [illegible] 18 jaar toen zijn vader, prins [illegible], stierf. Prins Jan II is ongehuwd [illegible] opvolger is zijn [illegible] broeder Frans-Paul, die zelf [illegible] afstammelingen is.

[illegible] den troon. [illegible] 1868 en ook [illegible]. De vermoedelijke opvolger [illegible] broeder Aloysius [illegible] kinderen heeft, zoodat het [illegible] troonopvolger [illegible].

[illegible] in Juni zullen plaats hebben [illegible] door een comiteit [illegible] bescherming der [illegible].

Het prinsdom Liechtenstein dat een leger heeft [illegible] vrijwilligers, is [illegible] gebleven.

ENGELSCH-INDIE.

De kinderhuwelijken. — Een wetsvoorstel [illegible] Raad van Madras door een vrouw [illegible] ingediend, stelt [illegible] het huwelijk [illegible] den wettelijken huwelijksleeftijd vast te stellen op 21 jaar [illegible] op 16 jaar voor de meisjes [illegible] 27 Maart aangenomen. Deze maatregel zal echter slechts als aanbeveling van definitieve beslissing [illegible] Wetgevende Vergadering van het Gouvernement van Indie.

De Bijzondere Commissie die [illegible] het [illegible] heeft [illegible] raadslaagt in de Wetgevende Vergadering van de Regeering heeft voorgesteld dat de wettelijke leeftijd voor het huwelijk zou zijn 16 jaar voor de jongens en 14 jaar voor de meisjes ; men zou dan ook den voorgestelden leeftijd door den Raad van Madras als te hoog kunnen beschouwen ; toch is het waarschijnlijk, dat men maatregelen zal treffen om de treurige gewoonte van het huwelijk van kinderen op jeugdigen leeftijd af te schaffen, want men kan een immer sterker wordende meningsverandering waarnemen bij de beschaafde Hindouklassen, ten gunste van een dergelijke wettelijke maatregel, zegt ons de correspondent van Fils.

AMERIKA.

Monsterachtige misdaad. — EEN JONGEN VAN 17 JAAR DOODT ZIJN OUDERS EN VIJF BROEDERS EN ZUSTERS. — Uit New-York wordt volgende monsterachtige misdaad gemeld welke een jonge boerenzoon, 17 jaar oud, nabij Eldorado, in den Amerikaanschen Staat Kansas heeft gepleegd. De jeugdige booswicht, Owen Oberst genaamd, heeft zijn vader, zijn moeder, en vijf kleinere broers en zusters met een geweer doodgeschoten. Ziehier wat hij zelf over zijn gruwelijk bedrijf heeft verklaard.

« Toen mijn vader mij zijn auto niet wilde laten voeren, zegde hij schijnbaar zonder het minste leedwezen, ben ik als razend van woede geworden en heb ik besloten mij te wreken. Het gedacht van heel mijn familie te dooden, is mij plots in 't hoofd geschoten. Wanneer ik het geweer van mijn vader had gevonden heb ik eerst mijn jongste broertje Hubert, 6 jaar oud gedood ; vervolgens heb ik Hugh, 10 jaar oud, neergeschoten ; dan Ralph, 14 jaar en mijn zustertjes, onderscheidelijk 8 en 6 jaar oud. Mijn moeder bevond zich op dit oogenblik in de keuken. Toen ik haar zag afkomen loste ik het geweer rakelings in hare richting. Enkele oogenblikken nadien kwam mijn vader aan. Alvorens hij de ingangsdeur had bereikt loste ik op hem twee schoten. Nadat ik mij had verzekerd dat hij wel dood was sleepte ik zijn lijk naar de keuken, waar ik de lijken van de andere familieleden had opgestapeld. Ik zocht de zakken van mijns vaders kleederen af en vond er 10 dollars in. Want ik had mij voorgenomen mij dien avond goed te vermaken... »

Het menschelijk monster heeft nadien de lijken en de muren der keuken met petrool begoten en het huis in brand gestoken. Hij ging den avond doorbrengen in eene kinema der buurt.

Ondertusschen had men bemerkt dat de hoeve in brand stond en de geburen richtten de reddingswerken in. Wanneer de vlammen overmeesterd waren vond men in de keuken de half verkoolde en opeen gehoopte lijken der zeven ongelukkigen. De jonge Owen kwam rond middernacht thuis. De eerste vaststellingen van een geneesheer wezen uit dat de zeven familieleden met geweerschoten waren gedood. De politie vond het wapen in de eetzaal ; ook werden daar vele leêge hulzen gevonden. Al dadelijk vielen vermoedens op den zoon en wanneer men hem vroeg wat hij gedurende den avond had uitgericht, verraakte hij in de war en ging aan 't weenen. 't Is nadien dat hij de gruwelijke moorden in hunne bijzonderheden bekend heeft.

RUSLAND.

De kinderen-ellende. — De bestrijding van het landloopersdom van groote scharen verwaarloosde en zonder thuis zijnde kinderen veroorzaakt groote moeilijkheden om die afkomst en familiegrepen vast te stellen, wanneer zij gegrepen en in kinderhuizen ondergebracht worden. 90% kunnen geen mededeelingen over hunne familien verstrekken !

Deze kinderen zijn gedurende den burgeroorlog en door de oogenblikkelijk heerschende hongersnood door vrijwillige ontvluchting van hun familien verwijderd geworden. Ook zoeken talrijke ouders hunne verloren kinderen.

Ingevolge deze toestanden, heeft de speciale commissie voor de onbehuisde kinderen op zich genomen van tijd tot tijd lijsten op te hangen voor ouders, die hunne kinderen zoeken en andere lijsten met de namen der kinderen, welke zijn ondergebracht in inrichtingen.

— De woningnood te Moscow. — De woningnood (juister gezegd : de kamernood, want in Rusland krijgt niemand meer dan een of twee kamers toegewezen, zoodat in elke woning zooveel gezinnen leven als er kamers zijn) neemt in Rusland steeds nijpender vormen aan. Verleden jaar besloot de Moscowsche sowjet de kamerzoekenden te schiften en slechts hen in de registers op te schrijven, wier verblijf te Moscow werkelijk noodzakelijk is (ambtenaren, studeerenden, arbeiders van te Moskow zich bevindende fabrieken en dergelijke). Op deze wijze werd een groot aantal kamerzoekenden van de lijst afgevoerd en die lijst bevatte « slechts » 70.000 namen. Hiervan kon de sowjet in den loop van het jaar 10.000 dus een zevende, aan een kamer helpen, zoodat 60.000 bij kennissen moeten overnachten in de logementen moeten wonen, enz.

Intusschen verdringen zich duizenden nieuwe candidaten voor de deuren van de commissie, die de kamer-zoekenden registreert. De sowjet heeft besloten de geregistreerde candidaten aan een nieuw onderzoek te onderwerpen en allen te schrappen, wier verblijf in de hoofdstad niet volstrekt noodzakelijk is. Op deze wijze hoopt men de lijst wat kleiner te maken. Nieuwe woningen werden echter hierdoor niet gewonnen, zoodat de toestand steeds erger wordt.

Nood leert bidden. De ontzettende woningnood en de volkomen mislukking der bolsjewistische bestuurders om verbeteringen te brengen, heeft de sowjet-regeering gedwongen 'n beroep te doen op de gehate kapitalisten. Het instituut van particulier eigendom van huizen zal hersteld worden en iedereen zal het recht krijgen huizen te bouwen en de woningen te verhuren, aan wien hij zal willen en tegen door hem zelf te bepalen huren. Men zal de eigenbouwers vrijstellen van de drukkende belastingen. Het is echter de vraag of er veel kapitalisten te vinden zullen zijn, die gehoor zullen geven aan dat zoet geluid. De bolsjewiki kunnen immers ten allen tijde de nieuwe huizen « nationaliseeren ».

— De Russische politie. — VERLICHTING HARER TAAK. — De Moskowsche gemeente-politie heeft er ernstig over geklaagd, dat zij zooveel met beschonkenen te stellen heeft. Ook schijnt in de « amigo's » ruimte te kort te zijn om die door de wodka benevelde burgers hun roes te laten uitslapen.

De politie wenscht, aldus verklaart zij, niet langer drinkwart van haren tijd aan dronkaards te wijden. Men heeft nu besloten de zorg voor « zware alcoholisten » te rationaliseeren. Men zal eenerzijds de ontnuchteringsruimten verbeteren, anderzijds met moderne middelen het ontnuchteringsproces bespoedigen.

In de voorloopige toegestane zes « dronkaardsstations », zullen dus baden, douches, behandeling met natte doeken, zuurstofapparaten, kalmeerende medicamenten e.d. verkrijgbaar zijn. Steeds met afzonderlijke behandeling van vrouwelijke en mannelijke patienten. Van elke klient zal men tot dek-

MENGELWERK van « DE POSTRIJDER ».

— 51 —

HET KASTEEL DER AFGRONDEN.

— Hij is vertrokken, niet waar ? vroeg zij.

— Ja, mejuffrouw.

— Ha ! riep Léa, de handen wringend, ik had zoo gelukkig kunnen zijn. Welk een hart, welk een wilskracht, welke grootheid in de gevoelens van dien man, en hoe zwak en lafaartig voel ik me in zijne nabijheid. Ik herhaalde dat ik vrij door het leven wilde gaan en bevelen : het geluk bestaat misschien in 't gehoorzamen... Hoe heeft hij mij behandeld ; hoever verwierp hij den droom van voorheen, dien ik met zooveel moeite in zijn hart terugdrong... En toch was er nog medelijden gemengd met de uitdrukking van zijn blaam ; hij leed door mij te zien lijden... Met te handelen zooals hij doet, gelooft hij een plicht te vervullen, en Remy Posquères is de man van den plicht.

Léa was een ommezien verslonden in de gewaarwording van de droefheid die haar overweldigde ; zij verborg haar gelaat in de handen en barstte daarop in snikken los.

Er bleef op dat oogenblik niets meer over van dat jong meisje, wier trots aan stoutmoedigheid grensde en dat door de voorrechten van schoonheid en talent beschut, zich alles geoorloofd waande. Het was een geknakt en vernietigd schepsel, dat van het toppunt zijner droomen van hoogmoed niet op den grond maar in het slijk neerviel. Zij weende als een kind, met schokken en krampen. Zij voelde dat het leven in naar verging, terwijl hare smart met onvoorziene hevigheid uitbrak.

Léopoldine bleef daar zonder iets te zeggen, doordien ze geen woorden vond om een lijden te verzachten waarvan zij de oorzaak niet kende. Ze beschouwde Léa met zonderling medelijden en verwonderde zich haar die zij onwillekeurig misschien een oogenblik had benijd, tot zulk een zedelijke ellende vervallen te zien.

Welk jonge meisje, in Léopoldine's onzekeren toestand, kan en moet, ondanks haar onderwerping niet lijden, wanneer zij haar leven van ondergeschiktheid en armoede vergelijkt met dat andere leven dat met het hare ontluikt ? Ongetwijfeld was Léopoldine te christelijk om niet gelaten, den haar door God voorgeschreven weg te volgen, doch als zij Léa in al den glans van haar opschik, wanneer ze Léa met eerbewijzen omringd zag, dacht ze, ondanks zich zelf, dat ook zij twintig jaren telde en schoon was !

Eindelijk bedaarde de tranencrisis van juffrouw Danglès, haar snikken verminderde, zij smoorde haar laatste zuchten en stond langzaam op als iemand die nauwelijks nog de kracht bezit om staande te blijven.

— Gij moet wel denken, Léopoldine, zei Léa met bevende stem, dat ik door waanzin ben aangetast, niet waar ?

— Neen, mejuffrouw, maar ik geloof dat gij ongelukkig zijt.

— In de eerste woorden door u uitgesproken, toen gij mij ter hulp sneldet, meende ik te begrijpen dat gij beloofd hadt dit huis te verlaten.

— Dat is waar.

— Waarom verlaat ge mij ?

— Ik volg den raad van mijnheer Posquères.

— Hij is dan genoegzaam uw vriend om u dien te geven ?

— Ik geloof dat hij voldoende man van eer is om alleen goeden raad te verstrekken.

— Gij hebt gelijk, zei Léa, maar heeft hij dien raad niet met redenen omkleed ?

— Neen, mejuffrouw.

— Volg hem, ja volg hem, juffrouw des Genêts ; ik ben voortaan verloren, voor goed verloren, gevloekt door God, in afwachting van den vloek der menschen.

— Neen, neen ! dat is niet zoo ! riep Léopoldine, de ijskoude handen van juffrouw Danglès in de hare nemend. Wij kunnen de meening der menschen lijden noch veranderen, het staat hun vrij ons te ontvluchten, ons te belasteren, maar God ontvlucht zijner schepselen dat hij naar zijn beeld heeft geschapen. Ik ken de oorzaak van uw angst niet, ik geloof dat hij vreeselijk is, even vreeselijk misschien als die waarvan ik zelf geleden heb ; maar ver van te wanhopen, in de ure van een beproeving die op een marteling gelijkt, wierp ik mij in de vaderlijke armen van God die voor alles troost bezit, Léa ! Het was voor u een groot ongeluk, niet in een klooster te zijn opgevoed. Gij zoudt er hebben leeren bidden en gelooven, en het zou u gemakkelijk geworden zijn de nederigheid te beoefenen. Maar op welk uur de droefheid ook komt, 't is het uur waarop de Heer ons verwacht en roept, 't is het uur van de eindelooze barmhartigheid....

— Of van de eeuwige veroordeeling ! was Léa's antwoord.

Juffrouw des Genêts sloeg haar armen om haar ongelukkige jonge meesteres.

— Zie, sprak ze, tot nu toe kon ik u niet veel beminnen ; onze stand was te verschillend en onze gedachten liepen te zeer uiteen dan dat mijn hart met het uwe kon worden vereenigd. Bovendien, waartoe behoefdet gij de vriendschap van een arme meisje als ik ben ? Gij leefdet in een draaikolk van genoegens, gij ademdet in een wolk van wierook en de voldoening van uw hoogmoed verhinderde u het ledige van uwe ziel op te merken. Maar nu gij lijdt, zijn de vleiers van gisteren ver te zoeken... Voor geen enkele der lichtzinnige vrouwen die uwe zalen vulden, zoudt gij misschien durven weenen, terwijl gij het voor mij kunt... Léa ! Léa ! wilt gij een zuster in uw nood...

Een hartstochtelijke omhelzing was het antwoord op de uitboezemingen van juffrouw des Genêts ; daarna fluisterde Léa :

— Niet mij, had Remy Posquères moeten liefhebben, maar u.

— Gij zegt me niet of ge mijn voorstel aanneemt....

— Uwe toewijding, edelmoedig meisje ? Voor een uur misschien ; want op dit oogenblik gevoel ik den moed niet om alleen te blijven ; ik zou bang zijn spoken te zien... Maar zoodra... zoodra mijn broeder hier zal zijn, verlaat dan dit huis dat instort, en een ongelukkige die morgen, arm en misschien gebrandmerkt, niet meer weten zal waar haar hoofd te verbergen.

— Gij spreekt daar ijselijke woorden ! riep Léopoldine ; ge overdrijft gewis het ongeluk dat u bedreigt. Ik ken u te goed om u aan een misdaad schuldig te achten. Bij gebreke van deugd zou de hoogmoed u behoed hebben.

— Men draagt dikwijls den last van anderen, zei Léa. Blijf hier tot dat mijn broeder komt, dan zal ik u niet langer terughouden. Mag ik weten waar gij heengaat ?

— Voorloopig naar gravin de Montgrand.

— Altijd de Montgrand's ! herhaalde Léa met bitterheid.

En op minder harden toon hernam ze :

— Gij zult daar wel zijn, de gravin is goed, en haar dochter is een engel. O, die Montgrand's, waarom hebben wij ze gekend.

Léa nam een kunstig bewerkt kruis van byzantijnsch goud van haren hals en het juffrouw des Genêts overhandigend, sprak ze :

— Bewaar dit als een herinnering aan een uur dat mij de uitmuntende hoedanigheden van uwe ziel onthulde.... Wat zoudt ge me goed gedaan hebben, indien ik u beter had gekend ! Maar ik achtte het niet noodig bemind te worden ; en ik wist niet dat ik er toe komen zou mij te beklagen...

Léa sprak lang, op zachten toon en zonder bitterheid ; zij scheen zelfs verlichting te vinden in deze uitstorting die nederig en vertrouwelijk werd.

Zoo gingen er twee uren voorbij en telkens als de pendule sloeg, begon Léa te sidderen. Moest zij bij Tiburce's komst niet naar hem toe gaan en hem zeggen...

Nu waren haar slapen met zweet bedekt en wederom rilde zij.

De bel der voordeur klonk met zeker geweld, en Léa herkende haars broeders stap in de voorkamer.

Zij stond met een automatische beweging op, bracht de vingers aan haar voorhoofd als om de kracht van denken en zien te herkrijgen, en verliet daarop met bleeke lippen en droef gelaat de werkplaats.

De vertrekken van haar broeder waren naast het salon.

Het jonge meisje schreed door de ruime ontvangstzaal, welke wit zijden gordijnen met blauwe bloempjes versierden, en wier bronzen en gouden voorwerpen schitterden met eene aantrekkelijkheid, die nog door het mollige der tapijten, het glazuur van 't Saksische en Chineesche porcelein en de harmonieuze tinten der doeken werd verhoogd.

Hoezeer had ze dit alles steeds lief ! met welk genoegen koos zij die stoffen, die schilderijen en die kunstwerken ! Nu boezemde al die weelde haar afschuw in. Op het gebloemd damast der zetels en het malsche dons der tapijten verbeeldde zij zich bloedvlekken te zien, het bloed nabij het kasteel der Afgronden over den weg vloeide.

Zij verzette zich tegen dien indruk, opende de deur van 't kabinet haars broeders en trad zachtjes binnen.

Tiburce was op dat oogenblik met den rug naar haar toegekeerd, en telde een pakje banknoten.

Eene hand op zijn schouder voelend, sprong hij op.

— Gij verschrikt me, zei hij.

— Ziet ge mij dan voor uw geweten aan ?

— Mijn geweten ! welke scherts !

— Kunt ge mij zeggen, Tiburce, hoeveel uw fortuin bedraagt ? vroeg Léa.

— Hebt ge misschien een buitengewonen man gevonden ?

— Antwoord mij eerst eens ; hoeveel bezit gij ?

— Een millioen.

— Een millioen !

— En zoo gij Tancrède de Montgrand kunt huwen, geef ik u de helft !

— Het betreft inderdaad de Montgrands.

— Wie deelde u mee...

— Wat ik weet ? Ik zal het u aanstonds zeggen, voegde Léa er bij zonder toon en nadruk in de stem.... Een millioen ! gelukkig zal het geld er zijn, gij kunt het dan maar teruggeven.

— Teruggeven... wat bedoelt gij ?

— Ik weet alles, Tiburce, alles verstaat gij dat goed ? Van het millioen dat gij bezit, moet ge zesmaal honderd negentig duizend frank nemen en die graaf de Montgrand restitueeren.

— Gij zijt zinneloos ! gij zijt gek ! riep Tiburce en greep Léa bij de polsen.

— Ik zou waarlijk wenschen van mijn verstand beroofd, ja dood willen zijn, want de dood is beter dan die schande... Breng die som morgen, vandaag op staanden voet als het mogelijk is, anders...

— Anders.... ?

— Wacht u het assisenhof, het schavot..

(Wordt vervolgd).